

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

UNGDOMSVÄNNAN

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS UNGDOM

Utkommer den 5 och 20 i varje månad.

Pris: På posten kr. 2: 50. Lösn. 15 öre.

Nr 22
20 Nov.

REDAKTÖR:
BRUNO NYSTRÖM.

Årg. 24
1920.

Besvärar du andra med din tro?

» Han var en kristen, men han hörde ej till dem, som besvärade andra med sin tro; därtill var han en alltför finkänslig natur! »

Så skrevs om en kristen man efter hans död. Det är helt visst det sämsta betyg, som kan givas åt en kristen människa. Att vara finkänslig är en vacker dygd, men om jag på grund av bibelns ord och egen erfarenhet vet, att livets högsta lycka ligger uti att vara en sann kristen, så är jag helt enkelt en obarmhärtig människa, om jag icke låter andra mina medmänniskor få del av denna sanning.

Jesus säger »I ären världens ljus och jordens salt.» Huru skall denna uppgift fyllas, om jag föredrager att vara så finkänslig, att ingen besvärar av min tro? Helt säkert anses en så neutral kristen av världsmänniskorna som en synnerligt dräglig kristen, ja, kanhända han rent av prisas av världen. Men Jesus säger: »Ve Eder, då världen prisa Eder.» Vi böra bliva aktinister, så att ingen världsmänniska kan känna sig trygg i vår närvaro. Endast vår närvaro bör vara ett kraftigt vittnesbörd om livet i Gud. En stor svaghet förefinnes hos många av vår tids kristna. Ett utjämnande och nedrivande av gränserna mellan de troende och världsmänniskorna gör sig gällande, till stor skada för Guds rikets utveckling. Låt oss besinna, att vi alla, som äro levandegjorda Guds barn, veta, att varje människas eviga frälsning samt frid och glädje i tiden endast vinnes genom tron på Kristus. Huru är det möjligt att då tåga stilla?

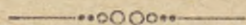
Vi veta ock, att var och en, som lever i sina synder skall skörda syndens lön, som är döden. Ack vilket ansvar, som vilar över oss!

Då vi veta detta, äro vi pliktiga att inför vår samtid kungöra detsamma. Huru skulle vi då kunna på världens vis leva våra dagar fram, utan att

höja en varnande röst, utan att ivrigt bedja, utan att kärleksfullt bjuda till Kristus och söka föra alla under Guds ords inflytande?

Under innerlig bön till Gud böra vi på fullt allvar låta andra få kännedom om vår kristna tro i både tal och gärning. (Hesekiel 3: 17—21).

Eric Ericstam.

”I dag kallar Gud!”

Det redes till högtid i himmelens
sal

Och dukade redan stå borden.

Och gäster ha samlats i tusendetal,
men flera man väntar från jorden.

Därute i natten, hörs klagan och gråt
Från kämpande människoleder.

Dock Herren är med, Han klappar —

“Upplåt
ditt hjärta för mig!” så han beder —

Och klockorna ringa, dess manande
ljud

Gå ut över nejderna vida.

De kalla och bjuda till hemmet, till Gud,

Till glädjen vid Frälsarens sida.

Därhemma i himlen det redes till fest,
En plats vid de dukade borden

Beretts ock för dig — o, kom, bli

min gäst,

Jag länge nog sökt dig på jorden.

Och himmelens klockor, de ringa så
klart

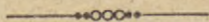
ännu, fast mot afton det lider,

dock, skuggorna falla så sakta — och

snart

det ljuder “försent” omsider.

MARIA S—N.

Bland svenska lappar i Nord-Norge.

För Ud. Av rektor O. Terning.

»I Tromsödalen bor de' lappa' fra Sverige; di må docker schå», hade man sagt mig däruppe i Nordnorge. Mitt beslut var fattat. Vid lämpligt tillfälle måste jag försöka att hälsa på mina landsmän därborta i Tromsdalen.

En solig och varm augustidag fick jag en vän med mig från Tromsö. Vi togo en motorbåt över sundet till fastlandet och se'n »apostlahästarna».

Vägen går till största delen fram genom vacker björkskog. På ömse sidor om dalen resa sig höga fjäll med rik vegetation på sidorna. Och där framför står den majestätiska Tromsdals-tind med väldiga snömassor i skrevorna. I dalgången forsar en fjällbäck fram. Vi möta några barbenta »fyrar», vilkas nedre ansiktsdelar skvallra om att blåbären mognat. Inne i björkskogen pinglar en koskälla.

Efter en dryg halvtimmes vandring höra vi hundskall. Det är en lapphund, som gläfser. Kort därefter visar sig det första lapptältet. I tältöppningen ligger en kvinna framstupa över något föremål. Ett stycke bort springa ett par trasiga barnungar, av vilka den ena har ett långt snöre i ena handen. I ett nu formar han det till en lasso. Jo visst! Vi ha ej missatgit oss. Lekkamraten från granntältet föreställer en ren, och nu skall han fångas med lasso. De små ha sett, hur renarna fångas, och så —. Exemplets makt!

Min kamrat riktar in kameran. Men har man sett på! Då fly de. Löftet om en slant är det enda, som förmår dem att komma tillbaka, så att det blir möjligt att få en bild av dem. Under tiden ha flera trasvargar samlats omkring oss. Och lappfar själv kommer lunkande. »Du porträtter mej må», säger han och plirar med ögonen.

»Ja, låt gå.» Min kamrat gör sig

redo att knäppa av gamlingen i kolt och tofsmössa.

»Mej ha penga'.»

»Skall Du ha pengar?»

»Ja.»

»Hur mycket?»

»Fem kronor. Fem kronor.»

»Nej tack, då får det nog vara med den porträtteringen.»

Gubben slår sig ned på en tuva och pratar lapska. De båda hjulbenta fem-, sexåringarna börja ånyo sin lek med lasso, och vi fortsätta vår vandring.

* * *

Utanför sin kåta vid vägen sitter en gammal lapp och snidar. Då han får se oss, far han upp som en raket. Han får fatt i ett renhorn och en av honom själv förfärdigad papperskniv, håller de båda föremålen upp emot oss och ropar, medan vi ännu äro långt borta: »Köp varer! Köp varer!»

»Neej», säger min kamrat, som tror sig känna igen den ivrige lappgubben, »du är alldeles för dyr.»

»Mig icke dyr. Billig. Billig. Köp! Köp!» går gamlingen på.

Vi söka emellertid att få en avledare för den gamles affärsiver genom ett samtal i annan riktning och fråga efter hans namn.

»Anders.»

»Är du alldeles ensam? Gammen din är ju tom.»

???

Har du ingen hustru?»

???

»Har du ingen kone?»

»Kone, hustru. Jo, jo! Borta där», och Anders gör en gest med handen bortåt dalen, under det att han fortsätter: »Sextioåtta år.»

»Hur gammal är du själv då?»

»Sjuttio år.»

Så följer ett utbrott av den affärs-

iver, vi sökt att dämpa, vilket formar sig till uppmaningen: »Köp horne'!»

Vi envisas emellertid med nya frågor och spörja: »Har du inga barn?»

»Barn, icke, inga. Köp horne'! Fint horn.»

»Men renar har du väl många?»

»Icke, inga. Fattig. Köp varer! Köp horne'! Mig behöv penga' — spisa.»

»Men nog har du några renar, Anders?» fortsätta vi.

»Icke, inga», är det bestämda svaret, och en skugga synes fara över det skrynkliga ansiktet. De kläder, Anders bär, tyda på fattigdom eller girighet. Fattig har han själv sagt sig vara. Mycket talar emellertid för det andra antagandet. Vad hindrar för övrigt, att båda antagandena äro sanna?

Då Anders slutligen lyckats avyttra ett par saker till oss, och ett par norska pappersetor jämte en del blanka silvermynt omslutas av hans hand, lyser det gamla ansiktet av idel belåtenhet.

På vår fråga, var till han brukade de pengar, han får, kom svaret kort och gott: »Spisa upp». Och då vi likväl dristade oss till att framkasta den tanken, att han möjligen gömde dem, formade sig hans om barnens språkbruk erinrande svar: »Icke gömma, spisa dyrt», blott till en bekräftelse på en allmänt erkänd sanning.

»Men vad har du gjort vid handen, Anders?» Frågan föranledes av uppmärksamheten på ett bandage, den gamle lappen bär om sin högra hand, bundet så, att endast tummen och ett par andra fingrar äro fria.

»Frosten.»

»Har frosten skadat din hand?»

»Ja, öga mä», svarar Anders och pekar på sitt högra öga, som är fullständigt igensvullnat. Så fortsätter

han: »Frosten svar. Ingen doktor. Lång väg.»

Dessa ofullständiga satser ge dock en gripande skildring av den hårda livstillvaro, som blivit kåtornas folk given. De komma en att tänka på vildmarkstragedier.

Vårt samtal med Anders glider efter hand in på det religiösa området. Ingalunda saknar han kunskap om Gud och den, Han sänt. Den personliga livserfarenheten synes dock vara honom främmande. Hans intresse för de eviga värdena verkar minimalt. För de jordiska har han däremot ett varmt intresse. Redan förut hade vi märkt det. Och nu, då vi som allvarligast tala om betydelsen av att söka Guds rike, utbrister gamlingen, under det att han låter sitt friska öga riktas först på slantarna, som han alltfört håller i sin hand, och se'n på mig: »Du svensk. Du svenska penga'».

»Vill du ha svenska pengar då?»

»Ja, mej ha svenska penga'.»

»Varför vill du det?»

»Svenska penga' bra. Svenska penga' dyrare.»

Aj aj! Det utbyte Anders kunde få av kursskillnaden var för honom av större intresse än vårt tal om Guds frälsningstankar. Ett omdöme rörande förutsättningarna för ett framgångsrikt missionsarbete bland lapparna, fäällt efter iakttagelserna vid samtalet med Anders, skulle gå i ganska pessimistisk riktning. Men det vore helt visst falskt.

* * *

*

Från grästorvshyddan, som kallas gamme, längst därborta, där dalen for-

Lappgubben Anders snidar.

mar sig till en väldig jättkittel, står röken rakt upp ur taket. Vi gå dit. Ett par hundar hålla trogen vakt därutänför. Och först då de kallas in i gammen, blir det oss möjligt att komma fram.

Därinne är familjen samlad. På den nära nog nedbrunna elden står kaffekitteln och puttrar. Lappmor själv diskar kaffekoppar och skär upp bröd. Lappfar tittar på. I ett hörn nere vid dörren sitter en ung kvinna med ett intelligent utseende och klipper på en skinnlapp. Med ena armen stödd mot ett järnbeslaget skrin sitter en femtonåring med tofsmössan på huvudet och gör ingenting. Lillgossen leker med en lurvig liten hundvalp.

Vår hälsning besvaras mycket vänligt, och snart är samtalet med lappmor i full gång. Efter hand lyckas vi ock att få den unga kvinnan med saxen och skinnlappen att yttra sig. Hennes svenska är oklanderlig. Men så har hon ock varit en flerårig och helt helt visst även intresserad elev i den svenska nomadskolan. Med en viss stolthet talar hon om sin svenska lärarinna och förvånar sig nästan över, att vi icke personligen känna henne. Ett förvisso mödosamt och kanske till synes litet lönande arbete hade här burit frukt.

Alla våra försök att få lappfar själv med i samtalet misslyckas. Vi vilja gärna tolka denna tystnad så, att han är främmande för det språk, på vilket samtalet föres. Ibland ser han rent av förlägen ut. Men kaffe dricker han, då lappmor bjuder. Det gör även de andra, och berättaren med.

Pojken vid det järnbeslagna skrinet gör sig i ordning att gå till den svenska skolan, lappmor tänder sin pipa,

lappfar sträcker lättjefullt ut sig på granriset, och någon gång emellanåt gör unga fröken därborta i hörnet ett klipp i skinnlappen. Med tiden torde det bli ett par skor. Brådska är i det hela taget något främmande för kåtornas folk. Den oroliga, jäktande ande, som i stort behärskar nutidsmänniskan i det moderna samhället, har ännu icke fått någon makt med detta folk. Förutsättningarna för att den någonsin skall lyckas, så länge oblandat lapskt blod flyter i folkets ådror, äro för övrigt mycket små. I folkets inre, där böjelsen för mystik och meditation har djupa rötter, möter det största hindret. De ändlösa vidderna och det stora lugnet däruppe på fjäll

Undervisning i kvinnlig slöjd.

och mo, som hör kåtfolket till, lämpar sig ej heller som hemvist för denna ande. Men den materialistiske, guldhungrande och maktlystne vikingaättlingen hatar lappfolkets liv. Och med honom följer oro och jäkt. Frågan, vad den verkligt kristne vikingaättlingen kunde ge

dessa fjällets barn, har praktiskt besvarats av en hel del enskilda personer, som vigt sina liv åt den stora uppgiften att bringa lapparna evangelium. Till deras hjälp ha en del smärre missionsföreningar bildats. De stora missionssällskapen ha däremot över huvud taget gått förbi de närmast liggande uppgifterna och sträckt sig ut till avlägset boende hednafolk. Tanken torde vara värd ett beaktande.

* * *

Mellan de vitstammiga små björkarna på fjällslutningen reser sig ett nytt tält. På marken därutänför sitta en del barn och ett par äldre personer. Vi ana, att det är den av svenska sta-

ten upprättade och underhållna nomadskolan i Tromsdalen, som här har sin verksamhet. En tillspord lappgubbes svar intygar, att vårt antagande var riktigt.

Det är alltså här barnen i kolt med band i starka färger få lära sig känna de för nybörjaren så underliga tecken, som med ett gemensamt namn kallas alfabet; det är här de få lära sig »ljuda» och läsa »innan»; det är här de få öva sig i att skriva staplar och bokstäver; det är här de få den första undervisningen att lägga samman och draga från; det är här de få höra talas om en annan värld än fjällens och andra värden än renhjordar, tält, smycken och granna kläder.

Intresserad närma vi oss barnskaran, som är fördelad i tvenne grupper med fem barn i vardera gruppen. Det är en slöjdekation, som pågår. Två timmar i veckan äro nämligen anslagna till slöjd. Gossarna handledas i träslöjd av en gammal lappgubbe med en myndig min. För detta arbete åtnjuter han ett bra arvode av den svenska staten. Flickorna äro samlade kring den svenska lärarinnan, som undervisar dem i handarbete.

Med tillbörlig aktning hälsa vi denna kvinna, som utför sin offergärning i all obemärkthet därborta i Tromsdalen, en offergärning, som redan i sig

själv så stor, att mången annan bleknar inför den, men som ter sig så mycket större, då man får veta, att hon måst lämna sin make och sin lilla dotter åt sig själva där hemma i Gällivare för att kunna göra något för dessa sina disciplar.

Fru P. är fåordig och sluten. Vårt envisa frågande kan hon emellertid ej komma undan. Och så berättar hon; berättar om svårigheterna att få föräldrarna att släppa sina barn till skolan, om de språkliga hindren vid undervisningen, om den rätt vanliga absoluta frånvaron av direkta anknytningspunkter vid undervisningen i bibelkunskap, om lappbarnens egenartade förmåga att sätta lärarinnans tålmod på prov men ock om erfarenhet av Guds välsignelse i den fostraregärning, som blivit henne given.

På försommaren, då lapparna lämna Sverige och draga bort till Tromsdalen, begiver hon sig ock dit. Och på hösten, då lappfamiljerna efter slaktens fullbordande åter vända tillbaka från Tromsdalens björkskogar över fjäll och myr till de svenska lappmarkerna, då styr ock hon sina steg mot hemmet.

Det är en offergärning, hon utför, men ock en fostraregärning. Och varje sådan gärning måste följas av välsignelse.

Led mig.

*Led mig när skuggorna skymma, o Fader,
tryck mig i kärlek allt närmre ditt bröst.
Hjälp mig att lyssna, i tro, när din röst
talar. Låt friden från höjden mig fylla.
Nöjenas ytliga skålar förgylla.*

*Du blott, o Herre,
är sällheten själv.*

*Hjälp mig att jaga på flykten var tanke
född genom tvivlets och ofridens hand.
Låt mig i lycka få skönja det land,
som du i kärlek åt barnen bevarat.
O, låt mig skåda med öga förklarar,*

*Dig, o min Fader,
i renhet och frid.*

GRETA.

Kristendom och kultur.

För Udv. av C. J. Engvall.

Jag vill icke, mina bröder,
att I skolen vara okunniga. —
1 Kor. 10: 1.

Under vissa tider, och ej minst i vår tid, har det predikats både enskilt och offentligt, i pressen och från lärostolarna, att kristendomen är kulturfientlig, emot vetenskap och upplysning samt kunskapens spridning o. s. v. Detta har predikats så ofta och så ivrigt, att det för mången blivit en trosartikel, som man utan vidare antager och i sin tur kolporterar ut, utan att alls undersöka förhållandena.

Som vi alla veta, finnes det en hel del länder, där kristendomen under århundraden varit den erkända och allmänt antagna religionen, så att vi kalla dem för kristna länder, under det att andra äro hedniska eller muhammedanska. Vore nu det ovannämnda påståendet sant, skulle ju dessa kristna länder stå lägst och vara långt efter de andra länderna i fråga om bildning, vetenskap, kultur och kunskap i allmänhet. Men månne det är så? Den allra minsta kännedom om verkliga förhållandet säger oss, att det ej är så. Nej, vi finna tvärtom, att det är just dessa länder, som i alla avseenden stå högst. Där har vetenskapen på sina olika områden nått en förr ej anad höjd. Där göras de mest förvånande och storartade upptäckter och uppfinningar. Där är den allmänna bildningen hög, liksom kulturen i allmänhet, och när kristendomen kommer till ett folk, strax höjes det. Råhet och barbariska seder försvinna, kunskap och upplysning sprides. Ja, vad mer är, ju mera kristendomens sanna väsende får genomtränga folken, ju ädlare och upphöjdare bliva de och tvärtom.

Med dessa fakta för våra ögon måste vi ej blott betvivla det påståendet, att kristendomen är kulturfientlig,

utan ovillkorligen komma till den slutsatsen, att den tvärtom i högsta grad främjar kultur- och allmänbildning. Ty det kan ej vara en slump, att de kristna länderna stå så högt. Det måste bero på kristendomens stora förmåga att höja, förädla och bilda folken.

Följa vi kristendomens gång i världen finna vi, att dess målsmän och utbredare under alla tider varit kulturens bärare. Så var det med dem, som förde kristendomen till England, Tyskland och Norden på sin tid, och så är det med dem, som nu i vår tid föra kristendomen till Söderhavets öar, till Afrika, till Asiens mörka länder, och stora underbara ting ske. När den berömda Darwin på sina forskningsresor kom till några söderhavets öar, där missionärer en tid verkat, blev han så fylld ej blott av förvåning utan också av beundran över den förändring, som där ägt rum bland detta djupt sjunkna folk, att han skrev ett varmt försvar för missionen och lät anteckna sig för ett ärligt bidrag till det sällskap, som arbetade där.

Var var, särskilt under medeltidens första skeden, kunskapen samlad och varifrån utgick den? Jo, från de kristna klostren. De anlades ofta i vilda trakter, och de blevo både i andligt och lekamligt avseende riktiga oaser i vildmarken. Att klostren sedan urartade och munkarna ofta blevo lättingar, var ej kristendomens fel.

Och i vår egen tid, vilka voro de, som först och mest arbetat för folkupplysning? Jo, de troende. Jag tager härvid den provins, Värmland, och den socken, Karlskoga, som jag härstammar ifrån som exempel. När som en frukt av de andliga väckelserna i Värmland missionsföreningar började bildas i slutet av 1850-talet, stod det ej så väl till med folkupplysningen. Det var ej särdeles många folk-

skolor i de stora socknarna. I flera socknar i Värmland, bland dem Karlskoga, inrättade därför missionsföreningarna skolor och anställde personer, som skollärare, vilka därjämte verkade som predikanter. Till skolan i Wall, Karlskoga, kom det barn t. o. m. från angränsande socknar, och i den skolan fick jag all den folkskoleundervisning, jag fått.

Allt efter som kommunerna emellertid vaknade upp över sin skyldighet, upphörde dessa »missionskolor», ty de voro ej längre av behovet påkallade.

Gå vi nu till bibeln själv är det ord av Paulus, som vi ovan anfört, en genomgående princip. »Jag vill icke, mina bröder, att I skolen vara okunniga». Bibeln vill ej, att människorna skola vara okunniga. Den söker därför upplysa dem och skingra mörkret. Den vänder sig härvid i första hand till människan som en sedlig, moralisk och andlig person och visar oss, huru vi skola handla mot oss själva, mot våra medmänniskor och mot Gud, för att vara lyckliga här i tiden och i den tillkommande och varda till välsignelse för andra. Detta är ju det högsta och viktigaste av allt, ty vi äro ju evighetsvarelser med evighetsbehov, det andliga är ju förmer än det lekamliga och kunskapen om Gud den högsta av all kunskap och vetenskap. Och det är denna kunskap, som bibeln i första hand meddelar.

Men den ställer sig ej främmande, ej ligkiltig, långt mindre fientlig mot kunskapens spridande i andra ämnen. Den är visserligen icke en lärobok i astronomi, geologi, hälsolära o. s. v., men vi finna dock i den många värdefulla upplysningar och antydningar, som först i våra dagar blivit av vetenskapsmännen genom undersökningar upptäckta.

Ett mycket slående exempel därpå hava vi i *Moses visa lagar*. Rätt många av dessa förordningar röra sig om tvagningar och reningar, om åtgärder att hindra smittosamma sjukdomars

spridande m. m. Moses synes således redan på sin tid insett den stora betydelsen av bad och renlighet, för att ett folk skall bliva starkt och friskt. På samma sätt förhåller det sig med frågan om smittosamma sjukdomar. Moses gick så långt i försiktighetsmått, att han lät bränna kläderna, som tillhört sådana sjuka, ja, t. o. m. husen, i vilka de bott, ifall smittoämnet ej genom skrapningar och reningar kunnat avlägsnas.

Men det är först i våra dagar, som vetenskapsmännen genom sina upptäckter kommit så långt att de börja följa Mose förordningar i dessa avseenden.

I 2 Moseb. 35: 30—35 talas om några män, som voro utomordentligt skickliga i slöjd, konstvävnader, snideriarbeten, m. m. Denna deras skicklighet omnämnes ej såsom något ont, nej, tvärtom såsom berömlig, som en gåva av Gud. Att vara okunnig, dum och oskicklig i sitt yrke eller hantverk är ej från biblisk eller kristlig synpunkt berömligt, tvärtom. Må vi därför som kristna tillägna oss så mycket kunskap och skicklighet i våra olika yrken som möjligt, om vi vilja vara behagliga i Guds ögon.

Om Salomos visdom och kunskap rörande naturen läsa vi i 1 Konungaboken 4: 33: »Han talade om träden, ifrån cedern på Libanon och ända till isopen, som växer fram ur muren, och han talade om djuren, om fåglarna, om maskarna och om fiskarna». Salomo var således en stor och framstående naturforskare och han hade lyckats förvärva sig vidsträckta kunskaper, så det torde vara få vetenskapsmän i vår tid, som överträffa honom. Det är från biblisk synpunkt berömvärdt att studera naturen och lära känna den.

Salomo var även en stor skald såväl som filosof. Hans sånger voro 1,005 och hans ordspråk voro 3,000. Skaldegåvan är en skön gåva från Gud. Många av gamla testamentets författare och andra voro skalder el-

ler poeter såsom en David, en Etam, en Asaf, en Jesaias, en Jeremia m. fl. och mycket, av vad de givit oss, är oöverträffat. Har någon fått den gåvan, må han bruka den, men bruka den så, att han därigenom blir till välsignelse.

Om Moses säger Stefanus i Apost. 7:22, att han var undervisad i all egyptiernas visdom, liksom sedan en Daniel m. fl. i babylo niernas. Och han säger det ej såsom något klandervärt utan tvärtom. Det är en god sak att söka komma i besittning av så mycken visdom som möjligt. Det kan behövas för vår kallelse i livet liksom Moses behövde sin, som utan den aldrig kunnat bliva ledare för Israels barn. Gud, som såg det, ledde det så, att Moses blev i tillfälle att tillägna sig

denna behöfliga visdom, och han begagnade sig därav.

I Apostlag. 18:24 läsa vi om en jude, Apollos, som kom från den beryktade lärdomsstaden Alexandria. Om Apollos säger läkaren Lukas, som skrivit Apostlagärningarna, berömmande, att han var värtalig. Värtalighetskonsten betraktas således även i bibeln såsom något gott. Genom densamma lyckades Apollos, som utom annan lärdom även var mäktig i skrifterna, offentligen vederlägga judarna och bevisa, att Jesus var Kristus.

Vi vilja till sist anföra ett annat ord av Paulus: »Förövrigt, mina bröder, vad sant är, vad värdigt, vad rätt, vad rent, vad älskligt, vad som ljuder väl, finnes någon dygd, finnes något lov, tänken därpå. Fil. 4: 8. Att följa denna Pauli uppmaning är kristligt.

Några råd till Ungdomsvännens medarbetare.

Skriv tydligt! Skriv blott på en sida av papperet! Skriv alla namn med särskild tydlighet! Skriv skiljetecknen mycket tydligt! Skriv ej långa, krångliga meningar! Kom ihåg, att nytt stycke utmärkes genom att man både börjar på ny rad och ett stycke till höger in på den nya raden! Skriv ej en lång uppsats i ett enda stycke! Men dela ej heller sönder artiklarna i en massa alltför småstycken!

Använd aldrig förkortningar, som icke äro allmänt erkända och allmänt brukliga! Så t. ex. är det inte vackert att i en tidning se sådana förkortningar som past. för pastor, d. för den, mån. för månad, suppl. för suppleant o. s. v. Däremot är det intet, som hindrar, att man skriver kl. för klockan, kr. för kronor, e. m. för eftermiddagen o. s. v.

Skriv ej långa referat över möten, utflykter o. d.! Tala om det som är av intresse för andra än dem, som deltog! Upprepa inte, vad som en gång är sagt! Och räkna inte så där tråkigt upp, vad som kom först och sedan och

därefter och så på nytt igen! Och skriv inte heller några predikningar i dessa meddelanden! De bruka oftast bli tråkiga. Dröj inte med att skriva ett mötesreferat, tills en vecka förflutit, utan skicka ett kort meddelande genast, så snart mötet är slut!

Om ni vill begagna signatur under en artikel eller ett meddelande, så se till, att Ni ej väljer en signatur, som begagnas av någon, som ofta skriver i tidningarna! Och välj ej heller olämpliga signaturer, t. ex. tillkrånglade sammanställningar, bakvända namn, utländska ord med otrevlig betydelse eller dylikt! Glöm ej att varje gång sätta ut namn och fullständig adress på manuskriptet! Detta gäller även för den, som ofta sänder in bidrag. Bliv ej alltför ledsen, om papperskorgen sväljer Ert bidrag. Allt är ej tryckvärdigt. Skriv helst ej vers! Det finns få poeter och ännu färre skalder. Bliv ej heller ledsen, om Ert bidrag ej kommer in genast. Tidningen lider sällan av manuskriptnöd och därför få bidrag ofta stå över.

Guds ord.

För Udv. Av fil. mag. Nat. Ahnskog.

»Ditt ord är väl luttrat, och
din tjänare älskar det.»

Ps. 119:140.

Människan har alltid känt behov av att få veta sitt ursprung och ändamålet med livet. En skara av tänkare från olika folk och olika tidevarv har sökt besvara de stora frågorna men ej lyckats. Den mänskliga visdomen har icke räckt till. Här krävdes gudomlig uppenbarelse, och Gud har också givit den. Redan naturen vittnar om Gud (Rom. 1: 20). Dess budskap visade sig dock icke tillfyllest, och därför har Gud skänkt oss en skriftlig urkund, bibeln. Den är skriven av människor men på Guds befallning och under hans Andes ledning. Aposteln Petrus talar tydligt därom i sitt andra brev 1: 19—21. Den sista versen lyder: »Ty ingen profetia har någonsin framkommit av en människas vilja, utan helige Guds män hava talat, drivna av den Helige Ande.» Bibelns tillkomst är ett under. Den är Guds ord till mänskligheten. Om detta ord säges i vår inledningsvers, att det är väl.luttrat. Där finnas ej fel och misstag såsom i andra böcker, Herren har givit oss ett rättesnöre, som är utan vank. Det var just ett sådant, vi behövde, då vårt förnuft av synden blivit förmörkat.

Bibeln är sanningens ord (Joh. 17: 17). Den förkunnar sanningen om Gud och sanningen om människan. Ingen bok har blivit så älskad men icke heller så hatad. Bibeln smickrar icke människan, den säger ej, att hon är en ädel varelse, som strävar mot höga mål och som går från seger till seger i striden mot det onda. Tvärtom framhåller den, att människan ursprungligen skapats god men genom eget förvällande fallit från sin höga ställning och nu ej med hjälp av egna krafter kan återvinna den. I Romarebrevets första och tredje kapitel skildras män-

niskornas tillstånd i mycket mörka färger. Slutsatsen blir, att ingen rättfärdig finnes, alla hava syndat. Bibeln förutsäger också tydligt, att människorna i de yttersta tiderna skola utvecklas allt mer i ondska (2 Tim. 3), alltså raka motsatsen till vad de på kultur, vetenskap och reformer litande människorna tänka. Intet under då, att bibeln är bittert hatad av dem, som ej vilja ödmjuka sig inför Gud. Därtill kommer, att bibeln talar med makt och myndighet, såsom den där har rätt att bli trodd och åtlydd. För dem, som erkänna, att de äro fångna under synden och längta efter befrielse, har bibeln ett glädjande budskap: ordet om återlösningen genom Jesu blod och rättfärdigheten genom tron på Frälsaren. Den utlovar åt dessa barnaskap hos Gud och en härlighet, större än den förlorade. De instämman med glädje i psalmistens ord: »Din tjänare älskar det».

Guds ord är ock levande (Ebr. 4: 12). På vår jord härskar döden, men det finns dock något, som står över förgängelsen, och det är livets ord. Det utmärkes av en utomordentlig friskhet. Läs en vanlig bok en eller några få gånger! Du har tillgodogjort dig dess innehåll och tröttnar på den. Läs bibeln hundra gånger, och du skall finna den allt rikare och underbarare! Ej heller blir den gammalmodig. Medan andra böcker falla i glömska, förbliver bibeln densamma släktled efter släktled. Trots alla försök har man ej lyckats förstöra den. Vid vissa av de romerska kejsarnas förföljelser mot de kristna fördes ett utrotningskrig mot de heliga skrifterna; man brände dem, man kunde uppspåra. Det visade sig dock omöjligt att utrota dem. Den katolska kyrkan försökte motarbeta bibeln genom att förbjuda folket läsa densamma. Reformationen visade, vem som segrade.

I senare tider har en annan metod blivit använd i kampen mot bibeln. Lärda män ha framkommit med påståendet, att bibeln innehåller fel och svagheter, som bevisa, att den ej kan vara Guds ord. Man sätter sin egen visdom över den heliga skrifts vittnesbörd. Fastän de i den ena anklagelsepunkten efter den andra blivit överbervisade om att bibeln har rätt, vilja de dock icke erkänna den såsom Guds ofelbara ord. Jesu och apostlarnas intyg om skriftens sanning vill man ej böja sig för. Nej, det mänskliga förnuftet skall vara domare. Många troende, gudfruktiga män med hög bildning ha studerat dessa frågor och kommit till det resultat, att intet bevisat vetenskapligt faktum strider mot någon enda av bibelns utsagor. Det är alltså icke så mycket på grund av sin kunskap utan sin otro, som man kämpar mot skriften. Det är egentligen bibelns profetior och under, man förnekar, men angreppen riktas i allmänhet mot dess historiska, naturvetenskapliga och liknande uppgifter. Följande exempel må nämnas:

Moseböckerna ha varit föremål för talrika anfall. Det 14 kapitlet i 1 Moseboken förklarades länge av de lärde vara orimligt. Kedor Laomers och hans förbundnas krigståg måste anses såsom hopdiktat. Emellertid har man upptäckt gamla minnesmärken med de förbundna konungarnas namn och uppgifter, som bekräfta den situation, bibelns berättelse förutsätter.

Profeten Daniel omtalar, att Belsazar var konung i Babylon vid rikets erövring av perserna. Enligt gamla historieskrivare hette den siste konungen Nabonidus. Då måste Daniels uppgift vara osann, menade bibelns vedersakare. Men senare har man upptäckt, att Belsazar var Nabonidus' son och medregent samt hans ställföreträdare och ensam härskare i Babylon vid dess fall.

Profeten Jonas bok ansåg man som en dikt. Folkets hastiga omvändelse i Ninive efter Jonas predikan var en omöjlighet. Men fynd av gamla dokument ha gjorts, av vilka man fått veta, att Assyrien — vars huvudstad Ninive var — på den tiden befann sig i ett särskilt svaghetstillstånd och att dess konung Adad-Niari utfärdade ett påbud, att folket skulle dyrka endast *en Gud*. Assyrerna dyrkade annars många gudar. Detta stämmer ju väl överens med profetens berättelse.

Stora skaror ha tyvärr genom angreppen på bibeln förlorat tilliten till densamma. Profetian om det stora avfallet (2 Tess. 2: 3, 1 Tim. 4: 1) synes på detta sätt närma sig sin fullbordan. Här kan ordet i Upp. 3: 11 behöva riktas till varje kristen: »Behåll det du har, att ingen må taga din krona!»

Den underbaraste egenskapen hos Guds ord är, att det giver liv, andligt liv. Petrus talar om de troende »såsom födda på nytt, icke av förgängligt utan av oförgängligt säde, genom Guds levande ord, som förbliver evinnerligen». Ordet nedlägges i människohjärtat såsom en säd och uppväcks av Anden. Vi se verkningarna hos oss i de kristna länderna, och även bland de olika hednafolk, till vilka missionärerna bringat ordets budskap, bär det frukt till evigt liv. Bibeln passar för alla folk, den har ock blivit översatt på några hundra olika språk. I fortsättningen uppehåller skriften det andliga livet. Dess innehåll är så rikt, att var och en får, vad han behöver för sitt särskilda själstillstånd.

När vi då äga den dyrbara gåvan, bibeln, Guds ord, låt oss hålla fast vid den, allt mer och mer använda den, läsa den och taga emot dess rika skatter! Låt oss även vara flitiga att så ut ordets säd bland våra medmänniskor! Guds ord skall icke återkomma fåfängt.

Tag del i arbetet.

Vi äro nu mitt uppe i det viktiga arbetet med försäljningen av jullitteraturen. Stora upplagor äro tryckta av jultidningarna liksom av julkalendern Ansgarius och Missionshandboken. Föregående år blevo alla upplagorna slutsålda i god tid före julen. Skola vi även i år få glädjen meddela våra vänner, att upplagorna blivit slutsålda? Det beror på Eder, kära vänner, och i synnerhet på vår ungdom. Om Ni kraftigt och målmedvetet gripa verket an med försäljningen, då skall helt visst ett gott resultat vinnas. Alla ungdomsföreningar böra i första hand vara med med sitt intresse och arbete. En pastor i en av våra församlingar skrev för någon tid sedan: »Vår ungdomsförening ämnar i år tävla om att uppnå högsta antalet exemplar vid försäljningen av jultidningar och kalendrår, och vinsten skall användas för församlingens fattiga.» En sådan handling av en ungdomsförening är ett gott föredöme. Att sprida god kristlig litteratur i det dubbla syftet att tjäna missionen och att sprida ljus till de fattiga och lidande, skall helt säkert bliva till välsignelse icke endast för de fattiga utan även för ungdomsföreningens medlemmar.

På många platser i vårt land äro predikanterna outtröttliga i bokspridningsarbetet, men de ha alltför mycket arbete i församlingarna för att, som de önskade, ägna sig åt försäljningen. Kära unga vänner, hjälpen dem i detta viktiga arbete! Någon kanske frågar: »I vilket avseende är då spridningen av vår litteratur så viktig?» Jo, hela vårt land översvämmas denna tid av oerhörda massor jultidningar. Många av dessa äro, lindrigt sagt, dåliga, späckade som de äro med svordomar, historier om dryckeslag, hån och skämt om allt vad heligt är.

Då vi se detta, böra vi då icke känna hela det ansvar, som vilar på oss såsom Jesu lärjungar, och stå upp som en man till kamp mot den osunda litteraturen?

Vad skola vi då göra mot denna? Det är icke nog att endast varna och fördöma det onda. Vi måste giva något bättre i stället, om resultatet skall vinnas. Ja, kanske vi vinna seger mycket säkrare, om vi genom personligt arbete föra in goda, kristliga tidningar och böcker i hemmen. Därigenom tillföras också dessa den rätta julstämningen. Mången, som icke vill läsa sin bibel, kan genom en god kristlig jultidning komma i förbindelse med Kristus, och måhända få vi då vara ett medel till att föra dessa människor i närmare förening med Jesus-barnet, så att även de kunna få glädjas över hans ankomst till världen.

Låt oss alltså förenas i arbetet för det goda! Men vi böra icke låta oss nöja endast med arbetet för jullitteraturen. Snart nalkas årsskiftet, och med detsamma nya prenumerationer på våra tidningar: Missionsförbundet, Ungdomsvännen, Junioren och Barnavännen. Det bör vara angeläget för oss att föra in våra organ först och främst i våra egna hem men även i våra grannars. Ett sådant arbete är en missionsuppgift, större än vi ana. Genom de olika missionstidningarna komma vi i närmare beröring med själva missionsarbetet och få därigenom större intresse för detsamma. Vi må även komma ihåg, att den vinst, som uppstår genom våra böcker och tidningar, oavkortad tillfaller missionen. Käre vän, vänta nu icke på din kamrat eller granne utan grip självet an! Gud skall rikligen välsigna oss i detta arbete, då det göres av kärlek till Mästaren.

Axel Grönkvist.

Medlemskapet i våra ungdomsföreningar.

Att någon förändring måste göras med våra ungdomsföreningar, det förstår man icke minst därav, att den nu dryftade frågan, rörande medlemskapet, ofta debatterats och blir mer aktuell i samma mån ungdomsverksamheten blir gammal.

Enligt mångas mening skulle icke ungdomsföreningen vara en begränsad sammanslutning av uteslutande troende utan i stället ett vidare område för att där kunna forma, bearbeta och till Kristus föra oavgjorda själar. Uppgiften är då att intaga medlemmar, som ska göras till avgjorda kristna. Detta låter vackert och hölle det stånd i verkligheten vore det bra. Men i regel har det visat sig att detta icke varit säkraste vägen att vinna syftet. Och här synes mig farorna både för de oavgjorda själva och för verksamheten vara större än möjligheterna, även om glädjande undantag kunna påvisas. Att organisera till kristligt arbete dem, som icke ha livet i Gud, har jag alltid haft fruktan för, och jag stadgas i denna tanke mer och mer. Men kan det på faktiska grunder bevisas, att Guds verk i människosjälarna skulle lida något men, genom att några oavgjorda icke finge inträda, då bör man hålla hårt på att öppna dörren för dessa mer än vad som skett. Men då skall man också snart finna, att kravet på nöjестillställningar och ytlighet uppenbarar sig i föreningen. Och då gäller det att ledningen är och behålles så kristligt rakryggad att icke andan försämras, så att de oavgjorda snarare vändas bortifrån än till Gud. Ty det gives en andlighet, som gör människan svårare att vinna för Gud, än om hon vore ute i vilande världsliv. Och mer än en, som trots sin oavgjordhet, hade höga krav på en kristen, mistade sitt förtroende för vår verksamhet och för organisationen, även om denne i det yttre var med om, yrkade på, mer än andra, ja, satte sin ära i att göra andan och anordningarna ytliga. Och så smittades även de troende medlemmarna härav.

Därför är det min mening, att om ungdomsföreningen tror sig kunna vinna mera än den förlorar genom att öppna dörren för oavgjorda personer, då skall också denna princip markeras enskilt och officiellt, så att icke kraven på hennes kristlighet ställas för höga eller i likhet med vad församlingen fordrar av sina medlemmar. Man bör ju naturligtvis ändå söka göra andan så kristlig som möjligt, ty gör man icke det, har man mera skadat än gagnat Guds verk. Men det skall också visa sig — och det har det redan gjort — att blir livet riktigt andligt och gudfruktigt i ungdomsföreningen,

då är det många av medlemmarna, som icke längre trivas där. De försvinna. Och vad har man då vunnit?

Nej, min övertygelse är, att ungdomsföreningen bättre och säkrare fyller sin uppgift, om den utgör en avdelning i församlingen — dess medlemmar i en viss ålder. Uppgiften är då att vara liksom ett arbetsutskott med olika och speciella uppdrag, som församlingen överlåtit åt de unga, och där man också övar sig själv och varandra för kommande sysslor i församlingen och att genom anordnande av möten och dylikt söka vinna den utomstående ungdomen för Kristus.

Då en människa har livet i Gud, skall hon tillhöra i första hand församlingen, och den sanningen skola vi icke försvaga genom att på något sätt ersätta denna förmån och skyldighet med en annan organisation av mindre betydelse.

Ungdomsorganisationen får då sin verkliga och särskilda uppgift, som icke vare sig ersätter, inkräktar eller konkurrerar med församlingen. Men då är också en given följd, att åldersgräns måste sättas, och det är för övrigt i varje fall det enda riktiga, så framt icke ungdomsverksamheten bredvid församlingen skall vara en meningslöst kaos. Ty det är icke bara onaturligt utan rent löjligt att ha en s. k. ungdomssammanslutning, där medlemmarna kanske flera än halva antalet ha hunnit upp i mannaåldern, försävt mening med, orsaken till och grunden för organisationen skulle vara ungdomslivets säregna själsliv, och inte ett halvandligt område mellan världen och församlingen.

Särskild verksamhet bland den äldre ungdomen betingas icke av vare sig andliga eller psykiska behov. Och lika litet fyller den sitt ändamål, då medlemmarna utgöras av hart när alla åldrar. Den har då fullständigt förfelat sitt berättigande och sin uppgift i detta avseende, och det återstår endast två synpunkter som grundval för denna verksamhet. Den ena är att vara — med mindre krav på gudsfruktan — ett mellanting mellan församlingen och världen. Den andra är att med krav på avgörelse för Gud vara en konkurrent till församlingen. Det första är en tve tydlig tillställning, och det andra är förkastligt.

Ungdomsföreningen bör därför enligt min mening vara en församlingens avdelning, bestående av ungdom upp till en viss ålder, vilka tillhöra församlingen.

Nu vet jag att det på de flesta platser är omöjligt att i en handvändning göra en sådan omläggning, och det vore icke heller lyckligt att gå brådstörtat tillväga. Men att ha detta mål i sikte, det anser jag

vara ett livsvillkor för sund utveckling i vår ungdomsverksamhet.

John Blomqvist.

*

Det är underligt, att det finnas sådana som så tvärsäkert påstå, att endast troende ungdomar böra tillhöra våra ungdomsföreningar. Jag blev själv intagen, innan jag visste, att jag var ett Guds barn. Jag talade med en framstående väckelsepredikant om min själs frälsning och bad om råd under den genombrottstid, som jag tror, att alla ungdomar från troende hem få genomgå. Han sade, att han jag bedid till Gud, att han skall förlåta och upptaga mig till sitt barn, så gör han det, och om jag tror det eller ej, så är jag likväl ett Guds barn. Jag hade sagt till Gud liksom Jakob: Jag släpper dig icke med mindre du välsignar mig. Vår ungdomsförening intager ungdomar från troende hem, om de vilja vara med. Var skulle annars deras plats vara? Skola vi kunna neka dem inträde, därför att de icke frimodigt kunna säga, att de äro Guds barn? Är det icke en av ungdomsföreningens uppgifter att främsta vara på sådana ungdomar från troende hem, vilka ännu icke äro helt avgjorda för Kristus och därför icke begära eller kunna få inträde i församlingen. Om alla, som äga bönenas ande, bådo särskilt för ungdomsföreningen på våra ungdomsmöten, så tror jag icke, att världens barn vilja vara medlemmar där, ty det blir dem för varmt. Men äro vi kalla och liknöjda, så kunna vi snart lida nederlag.

—X—

Ingångna i vilan.

Hilda Ljungström, medlem av udf. »Betania» i Mariestad, fick efter en tids sjukdom hembud den 19 okt. i sitt 40:de levnadsår. I den svaga kroppshyddan bodde en stark viljekraft att göra något för Mästaren.

Hon har under flera år i sitt hem i Kronatorp, beläget 3 km. från staden, samlat en liten klass söndagsskolbarn och sökt att visa dessa till Jesus, som hon själv trott på ifrån sina tidigaste år. Hon har även förestått en syförening. Hennes arbetsdag blev kort och hon tyckte själv, hon hade mycket ogjort, men bøjde sig villigt för Guds vilja och somnade in i Jesu armar, nöjd och stilla. Söndagen den 31 oktober begrovs hon. Nu är hon borta, nej *hemma*. Den rättfärdiges minne lever i välsignelse.

Fridlycke kr. ungdomsförening har under detta år genom döden förlorat två av sina medlemmar:

Hilda Nilsson, Söderåkra, fick hembud den 30 febr. 32 år gammal. Hennes stilla gudfruktiga vandel gjorde henne älskad och värderad av alla. Villigt och glatt tjänade hon många år i sång- och musikföreningen.

Hennes sista stunder voro ljusa och efter en kort men svår sjukdom gick hon med glädje över floden. Frid över hennes minne!

Anna Pettersson, Kroka, Söderåkra, fick efter blott några dagars sjukdom å Kalmar lasarett flytta till hemmet därovan den 20 maj, 42 år gammal. Med stor glädje och frimodighet gick hon att möta sin himmelske brudgum. Hennes avskedshälsning till ungdomsföreningen var: »Håll ut! Det håller i döden att lita på Gud.» I många år var hon ledare av juniorens syförening. Vile hon i frid!

Lärarinnan Ester Dahlström, medlem av Frötuna kr. udfg och mfg, har efter en kort sjukdom hädankallats i en ålder av 44 år. Med stor glädje gick hon över gränsen. Hennes verksamhetstid blev ej lång, men hon

har alltid varit uppoftande och verksam. Med sitt blida väsen spred hon allttjämt glädje och solsken omkring sig. Därför blev saknaden stor.

Nästa nummer

av Ungdomsvännen blir ett *Missions-
elevernas nummer*. Livet på Missions-
skolan kommer i detta nummer att
skildras av missionseleverna själva.
På grund härav få avdelningarna
»Ingångna i vilan», »Från arbetsfältet»
och andra stå över till nästa nummer.

Red.

Dagligt bibelstudium.

- Lörd. d. 20 nov. Apg. 7:54—56. *Lid med blicken mot himlen.* »Den gode kan intet ont drabba», sade Sokrates. — Stefanus fick genom sin död utträtta mer, än han skulle förmått utan martyrskapet. — »Jesus på Guds högra sida» bevisar att han verkligen är Herre.
- Sönd. d. 21 nov. Aug. 7:57—60. *Skriet mot sanningen.* Ständigt på nytt dränkes sanningens anklagande stämma i »skriet». — Men sanningens röst kan aldrig i längden överröstas. — Jämför Jesu och Stefanus' bön i bådas dödsstund. — Vet du en bättre hand att befalla dig i än Guds?
- Månd. d. 22 nov. Apg. 8:1—3. *Saulus.* Vad Saulus såg och hörde vid mordet på Stefanus blev med all sannolikhet utgångspunkten för hans omvändelse. Hans raseri det sårade lejonets. Se då vinsten av att Stefanus' arbetsdag blev så kort; Gud gör inga misstag.
- Tisd. d. 23 nov. Apg. 8:4—8. *Förföljelsestormen blir till evangeli framgång.* »I tänkten ont över mig, men Gud haver vänt det till godo.» Lidandet flyter såsom ett ont ur det ondas källa, men Gud griper detta onskans vapen och låter det tjäna sina syften.
- Onsd. d. 24 nov. Apg. 8:9—13. *Evang. seger över den religiösa villfarelsen.* Märk: Simon trodde, blev döpt och följde Filippus, men hans hjärta var icke ärligt. Detta uppenb. först senare. T. o. m. Filippus synes ha ansett honom såsom troende. Detta ställe kan tjäna till belysning av frågan om »andetukt» i den kr. församlingen.
- Torsd. d. 25 nov. Apg. 8:14—17. *Andemeddelelsen.* Obs. att Fil., som predikar, döpt och gjort kraftiga undergärningar, ej meddelade denna gåva, utan apostlarna Petrus och Johannes. — Om nådegåvors undfående genom handpåläggning se 5 Mos. 34:9; 4 Mos. 27:18—23; Apg. 19:6; 1 Tim. 4:14; 2 Tim. 1:6.
- Fred. d. 26 nov. Apg. 8:18—25. *Dömd för ett oheligt motiv.* Se hur det eg. stod till med den döpte Simon: Vrang inför Gud, ond i sitt uppsåt, förgiftad av ondskan, fången i orättfärdighet. Förfärliga sanning! »Utrannsaka mig Gud.» Ps. 139:23—24. Ebr. 4:13.
- Lörd. d. 27 nov. Apg. 8:26. *Den öde vägen.* Säg bra meningslöst ut att från väckelsen i Samarien skickas ut på en öde väg. Men där fanns en mening. Minns det, när du finner din kallelse underlig.
- Sönd. d. 28 nov. Apg. 8:27—33. *En allvarlig sökare.* — Använd väl det ljus du har. Gör du det, skall Gud sedan ge dig större klarhet. — Hovmannens väg till ljuset: Tillbedjan o. studium av heliga skrifter. — Det är samma väg för oss.
- Månd. d. 29 nov. Apg. 8:34—40. *En hovman förd till Kristus.* Fil. sändes att vinna denne ensamstående. — Skulle du vilja gå att vinna en människa för Frälsaren? Tänk, om du på allvar skulle försöka under detta år!
- Tisd. d. 30 nov. Apg. 9:1—9. *Saulus besegrad.* Var ej ens såsom förföljaren någon svekfull och ond karaktär, men han var blind. 1 Tim. 1:13. — I ljuset från himlen fick han syn på sitt misstag angående Jesus och angående sig själv. Apg. 26:9; 1 Kor. 4:4; Rom. 1:14.
- Onsd. d. 1 dec. Apg. 9:10—16. *Annianus sändning.* Saulus behövde förstälse och vägledning fr. mänsklig sida. — Villigheten att stödja de »väckta» borde vara större bland oss. — »Se han beder» — kanske är det fallet med någon i din omgivning. Låt honom då ej kämpa oförstådd och ensam.
- Torsd. d. 2 dec. Apg. 9:17—19. *»Saul, min broder».* — Den slagne Saulus mötes av förtroende och barmhärtighet. Detta är sant kristligt. Släck ej den rykande vecken! Huru många ha ej drivits bort genom de mognare troendes misstro och oförstånd.
- Fred. d. 3 dec. Apg. 9:20—22. *»Du lade i min mun en ny sång»* Saulus går genast till verket. Ett fullständigt och snabbt brytande med det gamla — det är den nyomvändes lycka. — Kärnpunkten i Sauli nya förkunnelse: »Jesus Guds Son — Jesus Messias.» — Han påstår ej blott, han bevisar.
- Lörd. d. 4 dec. Apg. 9:23—25. *»Hava de förföljt mig skola de ock förfölja eder.»* Här börjar den store apostelns lidandeshistoria. Studera denna närmare med utgångspunkt från 2 Kor. 11:23—12:1—9; 1 Kor. 4:9—13 och 2 Kor. 4:16—18.

Från arbetsfältet.

Välkomstfester för pastor A. Bjöersdorff. Söndagen den 5 sept. hade Mörums kr. udfg anordnat välkomstfest för pastor Bjöersdorff. Vid det trevliga samkvämet förekom förutom kaffedrickning, tal av målaremästare J. H. Dunér, pastor Bäckman fr. Karlshamn och brandmästare Jönson. Likaså hade Vallby kr. udfg anordnat välkomstfest för pastor B. lördagen den 11 sept., där många och kära välkomsthälsningar riktades till pastor B. av pastorerna Bäckman, Vallby, Andersson, Karlskrona, och Lundblad, Ronneby. Även hade Hällaryds kr. udfg anordnat välkomstfest för pastor B. onsdagen den 20 okt., där pastor B. blev välkomnad av föreningens medlemmar på såväl vers som prosa. Efter kaffedrickningen höll B. ett kort ungdomsföredrag, varefter den trevliga festen avslutades med ett varmt bönemöte.

Brevväxling.

Undrande frågor: Är det passande, att troende ungdomar uppträda på möten i våra missionshus och spela marscher och musikstycken, som spelas på biografen?

Jo, varför icke? Ett vackert musikstycke kan väl spelas i våra missionshus, även om det mångfaldiga gånger misshandlats på en biograf? Det är helt enkelt omöjligt att undvika annat än genom att helt och hållet låta bli att spela något i missionshuset. Ty vem vet, om icke både det ena och det andra någon gång spelats på en biograf. Detta om delta. En annan sak är, om icke våra musikaliska förmågor i föreningarna borde bjuda på mera gedigna saker, när de spela. Det förekommer väl mycket lättgods emellanåt, som rakt icke hör hemma bland oss. Sovra programmen, icke ur biografsynpunkt utan ur musikalisk synpunkt!

B. N—m.

Visnum-Kils mfgs udm.

Pastor Bjöersdorff tillträdde sin plats som ungdomsmissionär inom Blekinge kr. udfd den 1 september.

Visnum-Kils mfgs udm, som här presenterad för Ungdomsvännens läsare, arbetar efter mottot: Ungdomen för Kristus! Detta arbete bedrivs i bästa samförstånd med församlingen. De flesta tillhöra också församlingen. De sända alla S. M. U.-are en varm fridshälsning.

Nästa år

måste vi taga kr. 3:50 för Ungdomsvännens pr år. Det är de höjda pappersprisernas fel. Spara därför 3:50 nu, så att du före nyår kan prenumerera på tidningen på nytt.

PROGRAM

vid

S. M. U:s kvartalsmöte i Motala
den 27—28 nov. 1920.

Lördagen den 27 nov.

Kl. 8 e. m. Samkväm för troende. Korta tal, sång och musik.

Söndagen den 28 nov.

Kl. 11 f. m. Inledning av pastor Gust. Strömdahl. Predikan av pastor A. Ohldén, Falköping-Ranten, och fil. kand. Bruno Nyström.

Kl. 4 e. m. Ungdomsmöte med föredrag av Nyström, Ohldén, Strömdahl.

Kl. 8 e. m. Avslutningsmöte. Korta tal av mötets talare.

Vid söndagens möten upptages kollekt för Svenska Missionsförbundets Ungdom.